

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 06/2005**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 19.06.2006. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу

Констатује се да су на главни претрес приступили

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Богдан Станковић,**
- **Пуномоћници оштећених адв.Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **Опт.Медић Слободан**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам је са Перковићем.

АДВ.ТРАВИЦА БРАНИСЛАВ: Адв.Травица, замена за Перковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ћете, добро.

- **Адв.Травица Бранислав који се јавља за адв.Перковић Мирослава.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то у реду. У реду, добро?

- **Опт.Петрашевић Пера, са браниоцем адв.Левајац Зораном,**
- **Опт.Медић Александар са браниоцем адв.Фајфрић Жељком,**
- **Опт.Вуков Александар са браниоцем адв.Левајац Зораном,**
- **Опт.Медић Бранислав**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам је са адвокатом?

АДВ.ТРАВИЦА БРАНИСЛАВ Адв.Травица, замена за

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви ћете и за њега?

АДВ.ТРАВИЦА БРАНИСЛАВ: Адвоката Јеврића до прве паузе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он ће доћи у међувремену?

АДВ.ТРАВИЦА БРАНИСЛАВ: Доћи ће, да у току поступка.

- **Адв.Травица Бранислав који се јавља за адв.Јеврић Зорана.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то у реду, договорили сте се, добро, хвала. Значи имамо све услове за одржимо главни претрес.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

Наставак главног претреса.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ћете ми рећи, Олујић Радослав, данас је предвиђено саслушање овог сведока, он је присутан, добро. Значи сведок Олујић Радослав. Добили смо у међувремену само да кажем, здравствени извештај о вашем здравственом стању где је лекар написао да сте у нормалном здравственом стању и да сте у могућности да пратите суђење, да ли има неких здравствених проблема. Има ли неко евентуално нешто да каже од окривљених. Нема. Изволите?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа, на тражење мог брањеника Пере Петрашевића указујем да је његово здравствено стање такво да захтева медицинску интервенцију, ради се о парадентопатији где молимо да га прегледа његов лекар из Шида, доктор Светозар Тоza Манојловић. То је једна ствар која се тиче везано за здравствено стање Петрашевића, што се тиче брањеника Вуков Александра увидом у спис ја сам видео да је извештај са Војно-медицинске академије стигао када се ради о здравственом стању Вуков Александра, ми бисмо само молили да затражите извештај од надлежне здравствене службе Централног затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Односно Окружног затвора у Београду, с разлога што у том извештају са ВМА је јасно медицински индикована неопходност за одговарајућом физикалном терапијом јер здравствено стање Вукова, што ћемо ми и документацијом потврдити се драстично погоршава и у том извештају са Војно-медицинске академије пише да је

прва ствар коју је неопходно учинити је одговарајућа физикална терапија, а дефинитивно је да за тако нешто услова у Централном затвору нема. Ми ћемо с тим у вези имати одговарајућих предлога, доставићемо Вам медицинску документацију а само молим да се од надлежне здравствене службе Окружног затвора затражи извештај о могућностима да се поступи у складу са дијагнозом и предлозима из медицинског извештаја са Војно-медицинске академије. Толико, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам. Е сада да Вас прво питам, зашто за Петрашеваћа предлагете баш тог лекара, јер има неки други који га може прегледати, те струке, а који би дао одговарајући налаз, зашто баш он?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: То је иницијатива мог браћеника са једне стране и са друге стране ради се о лекару који га је лечио и пре него се нашао у режиму притвора и мислимо да је медицински индиковано да имајући у виду здравствено стање које је код њега постојало и пре него што је погоршано на овај начин, тако да мислимо да је то једини начин за квалитетну здравствену услугу. Ми молимо да тај лекар буде тај који ће га прегледати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо извештај лекара који смо добили 13.06.2006.године, за Петрашевић Перу ништа нема, нема никаква ознака или назнака да било каквих проблема има овде, не знам да ли је он то рекао лекару свом, али овде нема назначено ништа, само је рекао да је здравствено стање задовољавајуће, да је уредно. Код Вуков Александра, има заиста да се ради о, да се предлага, односно саветовано физикална терапија, али да они нису у могућности да то спроведу у притворским условима. Овај предлог у односу на Петрашевића оптуженог, Ви молим Вас нам доставите у писменој форми пошто сад не знамо о ком лекару се ради и слично па ћемо да видимо, у вези тога ћемо да одлучимо, као и у вези ове терапије?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Добро, ја ћу то сутра у писменом поднеску доставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, поднесите?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Због тога што транскрипте ћемо исчитавати тек накнадно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, јесте, да би имали име и то све?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да бисмо ефикасније, схватио сам ту идеју. Да ли треба посебно да образложем зашто овај лекар. Ја сам дао усмено образложење, мислим да је то судско веће је чуло, па просто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, сад чули смо, да, не морате, него чисто као предлог и са именом, а што се тиче Вуков Александра имамо, у вези тога ми ћемо да тражимо још један пут од затвора, односно од болнице затворске да видимо у смислу те терапије како би се то евентуално могло извести и на који начин. Изволите. Изволите можете овде?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: Па везано за тај мој проблем, значи то мени је, мене то не спречава за долазак на суђење или присуство наравно у сто посто да будем спреман. То је проблем са зубима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, знам, парадентоза, јел тако нешто?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: Да, парадонтопатија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро, то је то?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: Ако сам успео да запамтим. Једноставно кад перем зубе или било шта, кад је промена температуре осетим јаке болове и писао сам осам пута, осам пута заредом сам писао да ме прегледа, нису ме позвали, тек кад сам замолио командира на блоку онда су ме прегледали али оно што би рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек, добро?

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: У три секунде и речено ми је једноставно да је то у поодмаклој фази и кад сам то споменуо својој супрузи, она се посаветовала са мојим стоматологом, који је рекао да он се сећа мога стања и не може да верује да је то у поодмаклој фази и да то не може да се спречи, е због тога је усмерено сад, да ли то може на ВМА или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми ћемо да преуземо мере у том правцу свакако као и сваки пут до сада када је био било какав здравствени проблем, тако да не морате да бринете ми ћемо се информисати, прво од значи болнице затворске па ћемо даље да видимо шта можемо у том смислу да предуземо. Хвала, можете се вратити. Изволите?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ја Вас молим, овај податак који смо чули сада, ја сам наравно сачекао да он то сам каже, ја Вас молим да имате у виду да са једном дозом резерве прихватите све те извештаје о здравственим стањима, јер као што видите, човек је осам пута тражио да буде прегледан, Ви у списима имате да су сви способни, онда имамо ситуацију, будући да је ово јавно суђење имамо овако, о свим водимо рачуна о здравственом стању њиховом је беспрекорно а у суштини то су врло површни прегледи и врло површни извештаји. Затражите да ти прегледи имају квалитет прегледа да би смо заиста, не бисмо долазили у овакве ситуације да људи бар поједини они који се жале имају здравствених проблема а да Ви константно у извештајима које добијате од њих, добијате да је стање редовно. Ја Вас молим да то имате у виду. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли још неко жели нешто да каже у вези овог дела. Не. Ако смо завршили онда би молила Олујић Радослава да приступи. Добар дан, изволите. Ви сте Олујић Радослав, јел тако?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте данас позвани да будете саслушани у својству сведока у овом кривичном предмету који се води против овде оптужених, то знате јел тако. Почећемо прво од Ваших личних података. Име оца?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Владо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Машински техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли запослени?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: ДОО «Триком 2», Нови Сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, на којој адреси станујете?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ивана Сенковића број 5, Ветерник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад и где сте рођени?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: 05.11.1974. Задар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел познајете овде присутне окривљене?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквим сте односима с њима, у односу сродства, заваде, нисте?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пошто сте Ви позвани да будете саслушани у својству сведока, имате обавезу да говорите истину, да одговарате на питања суда, а после тога и пуномоћника, тужиоца, пуномоћника, бранилаца и евентуално окривљених. Такође сте у обавези и да положите заклетву која, текст заклетве је испред Вас, па Вас ја молим да то прочитате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од тога што ми је није, што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е значи, само оне евентуално ствари које би Вас или Вама неког блиског сродника изложила тешкој срамоти и кривичном гоњењу или великој материјалној штети, само у односу на те чињенице нисте дужни да одговарате, све остало сте дужни да говорите истину, јер давање лажног исказа је кривично дело. Ви сте дали исказ код истражног судије?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се сећате тамо што сте да кажем причали и да ли остајете при томе?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Упозорен, поучен, положио заклетву.

У свему при свом исказу из претходног поступка с тим што објашњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас сад замолити да нама од почетка испричате све у вези Ваше активности од самог момента доласка у ову јединицу, која је то јединица, како се звала, колко сте били у њој, шта сте у њој радили, кога сте познавали и све остало, па ћемо ми после усмеравати Ваше одговоре, али крените од неког почетка, значи како сте дошли, када сте дошли, зашто сте дошли, ево изволите?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па у саму јединицу сам дошао негде крајем '94.године, значи пред, непосредно пред сам одлазак на терен, мислим да је било у питању Лика, Жељава аеродром, ил тако нешто, према Босни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се само што Вас прекидам, пошто сте у истрази рекли негде почетком '95.?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да, али мислим да је то ипак било крајем '94.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако да после тог терена сам остао да радим на обезбеђењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви ишли на терен?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чим сте дошли, одмах сте ишли на терен или сте провели неко време у јединици ту?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Буквално, након истог дана, да ли сам био 24 часа не знам, и након тога сам отишао на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте уопште дошли у ову јединицу?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па био сам на, распоређен на, друга јединица која је била веома близу Ђелетоваца, јединица којој сам пришо и онда сам замолио команданта да ме прими у ту јединицу и тако је то кренуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте уопште знали да она постоји, ко Вам је дао информацију?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па кажем, били смо веома близу, то је веома мали простор и од прилике се зна где, ко, шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А зашто сте одлучили да пређете у ту јединицу?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па управо због само једног јединог разлога, пошто сам ја, рођен сам у Задру, значи избегао сам у тај део Крајине, те Книнске, и онда ми је било буквално кад сам чуо да се иде на тај терен ког тог мог народа, буквално сам тражио, молио, желео сам да идем, да одем тај крај значи да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се јединица звала када сте Ви дошли?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Мислим да су се звали већ тад Шкорпиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома сте се обратили када сте дошли у јединицу?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па тад сам команданта тражио, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога мислите када кажете команданта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Медић Слободана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте га тражили и он Вас је примио, јел?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте Ви њему рекли?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ништа, замолио сам га ако могу да приступим јединици, да имам жељу да идем на тај терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао може, јел?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јел Вам одредио нешто шта ћете радити ту, шта је Ваша активност?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па ништа, предложио ми је да идем у једну јединицу, значи у један вод који ми је он одлучио, који ми је одредио, ја сам отишао у тај вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то вод?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Извиђачки вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Био сам њима припојен и једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И били сте војник, у својству војника?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту кад сте тада дошли и пријавили се, јесте ли добили неку униформу, оружје, било шта?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте добили?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Добио сам униформу и наоружање, пешадијско лако наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте добили од униформе?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Е сад, мислим да је комбинезон био тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали нешто на глави?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Имали смо капе, мислим да су беретке биле у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Значи не бих ја, сад мислим, дал су биле црне ил црвене, стварно не могу да се сетим, давно је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта сте добили од наоружања?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Добио сам аутоматску пушку и значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само пушку?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте пиштољ?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте подигли ту пушку?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па у магацину код нашег магационера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали неки реверс, нешто чиме сте се задужили?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па мислим да смо тад, да потпише наравно ко и сваки пут, потпишем да си задужио то наоружање, шта си већ задужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току Вашег боравка у Шкорпионима, да ли сте мењали ту аутоматску пушку, јесте ли још нешто од оружја узимали или евентуално нешто друго?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Добио сам накнадно, тамо негде '95., сад не знам тачно у ком периоду сам добио пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А ту пушку нисте мењали?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је остала све време са Вама. Када сте дошли ту и пријавили се, јесте ли добили неки уговор о заснивању радног односа или о било чему?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Одмах након враћања са терена сам добио уговор, који сам потписао са Нафтном индустријом Крајине, као радник обезбеђења на одређено време. И тај се уговор продужавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте дали радну књижицу?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Да ли Вам је тај период који сте провели у
Ђелетовцима урачунат у Ваш радни стаж?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па требало би да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате или претпостављате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, пошто имам ту документацију ја
нисма уносио у садашњу радну књижицу, мислим да ће се признати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај у војну књижицу, време које сте провели у
војсци?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Урачунато Вам је?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У војну књижицу. Немате код Вас случајно ту војну
књижицу?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И онда кажете, Ви после дан, два или врло
кратко одлазите значи на који терен смо рекли?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: То је Жељава, терен, како га већ ко
дефинише, Личко ратиште рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И ко све иде тамо?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па мислим да је ишло тад пола екипе као
и обично, пола остаје на обезбеђењу тих наших нафтних поља, јел те, а
пола иде јединице, е сад ко је ишо, који су водови, ја у то време нисам баш
био упућен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишао је тај Ваш извиђачки, јел тако кажете?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сем извиђачког, да ли знате да ли је још неко
ишао?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ишли су још, и још је био један, мислим
да је једна чета ишла још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате уопште каква је била организација у
јединици. Из чега се састојала јединица?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, били су извиђачки одред, вод,
две чете, радни вод и јелте позадина, шта је већ ишло, возачи и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант свега тога је био?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Медић Слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У то време кад сте Ви дошли, да ли је он
имао заменика?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па тад у то време, заменика ни у то време
а ни касније. Заменик шта значи заменик, то је сад мало деликатно питање,
значи заменик свако онај кога овластите да вас заступа на неком месту
уместо вас, јел тако. Значи у то време колко је мени познато заменик је био
Вуков Александар остао у касарни, вршио као заменик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није ишао на тај терен?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли Вуков Александар остаје његов
заменик и касније, при каснијим теренима?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, што ја знам не, јер упрво из тог разлога што на теренима на којима је он ишао је био командир вода, значи није био, није имао везе са четама са другим деловима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ког вода је био командир?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Извиђачког вода искључиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешава да он постаје командир извиђачког вода?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па управо на терену о коме значи, терену Трескавице, он је био лично командир извиђачког вода, јер сам присуствовао, био сам припадник тог вода он је био командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зато знате, јел?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је, због тога знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И одлазите Ви сад на терен. Колко остајете на том терену?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па негде око месец дана, тако нешто, да ли мање пар дана, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви лично тамо радили?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ми смо на том терену држали обезбеђење према Босни, према Петом корпусу, држали смо један део линије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се то огледало, држали сте?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па добијете одређени део терена који покривате за који сте одговорни, који чувате, браните или како се то већ војнички ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких борби у том периоду?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, на сваком терену малтене има борби, тако је било и на том терену борби, кад је значи за време рата две зарађене стране, наравно да има борбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И после тога када се завршио тај терен Ви се враћате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се враћате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: У Ђелетовце у матичну базу, јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко времена ту проводите после тога?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па неколико месеци након тога смо, значи након одмора у Ђелетовцима смо поново били на терену, ишли смо на терен опет иста, само што смо били мало дислоцирани, значи није било Личко већ, је Личко али значи не према Бихаћу већ према Кладуши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Велика Кладуша, јел?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ми реците овако, јел Ви идете и на овај терен.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи и на Бихаћки и на Велику Кладушу, на оба терена, обзиром да сте рекли да један део јединице је ишао, други је остао, значи ал Ви сте ишли на оба?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, шта радите на овом другом терену, у каквом својству идете?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па на том терену у принципу то је био терен без терена, пошто је након кратког времена се, мислим да је била дезинтерија ил тако нешто, нека је била болест, тако да на том терену нисмо имали баш неке активности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је људи ишло на тај терен?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па не знам да ли је било око сто људи, тако нешто, не могу да прецизирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тог терена се опет враћате у базу?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко проводите ту до овог следећег?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па нешто кратко, месец, два не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви радите за то време док сте у бази?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па конкретно јединица је основана значи за обезбеђење нафтне индустрије, значи државног блага Републике Српске Крајине, јединица као што се зна је имала своју војну пошту и била саставни део војске Републике Српске Крајине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви то знате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па за то што сам био припадник те јединице валда знам коме припадам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али како, од кога сте добили ту информацију да припадате војсци Републике Српске Крајине?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па сваки докуменат који би добили и за оружје и за све што потписујемо, све што радимо значи пише војска Републике Српске Крајине а и амблеми и све што је било је било војска Република Српска Крајина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И из тога сте Ви извели закључак?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је неко некада рекао, командант, заменик, било ко, ми припадамо тој војсци?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па ја мислим да је то апсурд уопште, значи у то време морате припадати војсци и ту нема приче, не видим уопште јединицу која није припадала у то време војсци или полицији, ако добијамо наоружање од те војске, ако добијамо храну од те војске ако идемо на терене у саставу те војске, ако радимо поса у саставу војске, са свим јединицама око нас, не знам зашто би ми били другачији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Одакле сте ви добијали оружје?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па из касарне у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је долазило до тога, јесте ви ишли по оружје, ил вам је неко доносио или?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не то је била оператива која је била задужена за то, тај део приче није на нама војницима да ми истражујемо и да гледамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како Ви онда имате сазнање ако Ви нисте то радили?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ја кад узимам своје наоружање, ја потписујем реверс.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: На сваком то папиру пише ко је шта, коме, значи војска Републике Српске Крајине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли је ту у Ђелетовцима, значу у Вашу јединицу, да ли је долазио неко од неких виших официра из војске Републике Српске Крајине, да ли сте некад видели некога?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Јесу, јесу долазили су официри са, који су препознатљиви и нама војсци по чиновима и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли неког знате по имену?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, нама су представљани генерал тај и тај, али ја лично не знам по имену, у то време је командант био јел Душан Лончар, мислим, мислим да је он био једном, ал били су разно разни официри али ја нисам био у контакту с њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су често они долазили ту?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: То не могу да тврдим, знам да су долазили а колко често то стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете од прилике колко сте их често Ви виђали?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ма, ја сам можда видео једном или два пута, јер нисам уопште био на месту где бих ја могао и требао да гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате да су често долазили?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па значи, све се зна, долази официр коме се рапортира ако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте од других?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу. Да ли знате да ли је командант одлазио ваш командант негде на неке састанке ван Ђелетоваца?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Мислим да је одлазио, видите јер ако ради у садејству са осталим официрима војске требало би да одлази или да долазе код њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Ваше претпоставке?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неко сазнање од неког да Вам је рекао јесте ево отишао је на састанак или сте чули да се причало или слично нешто тако?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, ја нешто у те приче рекла казала нешто не верујем, тако да то не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи само по Вашим претпоставкама, Ви сад говорите о претпоставкама?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не о Вашем сазнању неком?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали неки возни пар тамо?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Јесмо, имали смо возни парк, имали смо од прилике, комбије, пар комада, имали смо, да ли смо камион, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате колко камиона?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не могу сад, два, три, један, не знам тачно, стварно не могу се сетити, један, два камиона нисмо имали много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још нешто сем комбија и камиона било у возном парку, да ли је било неких аутомобила, ципова или нешто слично?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па, цип је био то је командантов цип, значи био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојала нека команда ту у Ђелетовцима сем команданта, значи који је ту био као командант, да ли је била нека команда, још неки људи с њим евентуално који би представљали команду?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, команда ко команда, значи код нас се знало ко је командант, значи информисање би било, командири чета би ишли на информисање у команду, значи код команданта у канцеларију и то је од прилике то, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко је доносио одлуке, наредбе и сличне ствари?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па то је директно командант је доносио и наредбе и одлуке, значи он је био тај који је, алфа и омега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко поред њега могао донети неке одлуке а да Ви знате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, одлуке је могао донети само на нижем нивоу, значи оно што командант нареди да неко пренесе од нижих официра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас, да ли знате да је неко донео неку одлуку а да није то било да се пренесе одлука команданта да је својом вољом донео неко од тих командири чета или шта зна, заменик команданта, неку одлуку?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, то могу бити. Ја се извињавам, то могу бити само одлуке које су значи, неке на нивоу чете, на нивоу вода, тако неке одлуке које су јелте унутар саме те да ли вода, да ли чете, да ли одреда није уопште битно значи, ал неке важније одлуке се не би могле донети ни под тачком разно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли икад знате да је донета нека важна одлука без његове наредбе?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не. То ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате евентуално да је неко нешто урадио па да му је накнадно саопштио, као такву могућност?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: То ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај, значи део команде за коју сте сад рекли командант и са командири чета и остало, какву врсту одлука су ти командири чета, да ли знате и да ли сте чули су доносили, ако су доносили. Рекли сте могли су неке, а какве то рецимо, да се промени положај, да ли су могли тако нешто?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да, то је чисто организацијски, значи ниво, на том нижем нивоу између, значи командир чете може да донесе, да расподели војску, да да наређење изда наређење себи, нижим официрима, командирима одељења и тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, каква је била дисциплина у касарни?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па једном речју војничка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то значи?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: То значи да се знало ред, рад и дисциплина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви поштовали те принципе?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па у принципу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да неко није поштовао?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите увек буде, где је људи ту буде увек неких ситних инцидената да неко направи, ал би се то сводило на те ситне инциденте који би решавали се значи у кругу чете, вода и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како би се решавали такви инциденти?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па вероватно или прековремена стража, физичка, значи дисциплине неке које су физичке, истрчавање и тако неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одређене активност које би?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или одређене да кажемо казне. Да ли то подразумева да би били кажњени за недисциплину?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето то, били би кажњени. Да ли је могло неко да прође а да не буде кажњен, да уради нешто на своју руку а да не буде кажњен, шта Ви мислите, и да ли знате да се то десило некада?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па ја то не знам, мислим да не би, сад све зависи од тежине прекршаја вероватно, јер већих прекршаја није било да нису санкционисани на тај начин, у принципу великих прекршаја није ни било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било. Како се успостављала таква војничка дисциплина?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, све једно војска функционише на том да се слуша претпостављени, иначе војска не би била војска, ако неко стварно не би поштовао ту, ту и хијерархију у дисциплину тај би био вероватно удаљен из јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био Ваш командант Слободан Медић?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите једну ствар, значи команданта ценим и поштујем управо само из једног разлога што је знао да чува војску и што није био командант који је говорио јуриш, већ за мног. Значи то је једна одлика команданата који једноставно не пуштају, што би ми рекли војнички испред себе, да не кажем није био кукавица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био строг у смислу дисциплине?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, не би, не би дозвољавао да се праве неке ствари које нису у складу с тим војничким, војничком дисциплином, наравно кажњавао би вероватно кад би сазнао за неки прекршај и тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви знате да је неког казнио за нешто?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па не, не знам зато што у принципу није ни било неких великих прекршаја да би он реаговао, значи углавном се то сводило на те мале прекршаје који би решавали командири чета, водова, одељења и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сад ми реците, да ли је он имао неко обезбеђење или неке људе који су ишли са њим или тако нешто?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Јесте, јесте. Имао је обезбеђење и било је четири, пет људи који су били у његовом окружењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па ја се сећам значи, у то време је био Петрашевић, био је како их ми зовемо све, не знам тачно ни имена, ми смо га звали Жара, био је Момић, сад не знам пошто, даље ко је још био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тројица сте набројали?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли евентуално се можете?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Али увек би било оних, да не кажем, који воле да се друже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли је то било стално обезбеђење или су се они мењали, једном један, једном други?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Стало обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих пар људи је било стално са њим?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то подразумева, да су били са њим и да је било обезбеђење, шта су они радили, како се то манифестовало, њихове активности?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, обезбеђење личности је увек пристуно да заштити живот те личности коју чувају, значи лично знам да је командант био рањен на том другом терену, значи да му треба обезбеђење, пуцало се на команданта и сад и велико је питање с које стране је пуцано и тако. Јер свака личност која је нешто значила, знате и сами да је била угрожена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате какав је однос био тих људи из обезбеђења према њему?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па једно велико поштовање, једна одговорна, одговорност према том послу који обављају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у смислу оданости, извршавања задатака?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Апсолутно одани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате у ситуацији када би добили неку наредбу било какве врсте јесу је они увек извршавали?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, то питање би требали поставити њима али у принципу ја нисам чуо да су они урадили нешто што не би он знао и што, на своју руку нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште мислите да би постојала нека могућност да неко уради нешто у некој ситуацији ванредној, рецимо непредвиђеној или евентуално ако командант није присутан?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, могућности увек постоје али ја за такву информацију не знам. Такве случајеве нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта мислите, да ли би постојала могућност да они одбију неко наређење?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па, мислим да таква могућност није постојала, бар поједини људи међу њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми сад говоримо о овим људима из обезбеђења?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи на њих, пошто сте рекли да су то најоданији људи, да су они увек били уз команданта?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да, да. Не верујем да би, бар нисам чуо никад да би они одбили неко наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми сада, овај трећи терен, наравно он нас највише интересује, када сте кренули да ли се сећате на тај терен, ко је све ишао, на који начин, којим средствима превозним, куда?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тачан датум не могу да се сетим, ишло је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате период године?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: '95.година је у питању, лето је у питању, да сада датуме не лупам пошто стварно не могу да се сетим, ишло је исто као и на претходна два терена, део јединице, исто тако је, ишло се са аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико од прилике људи, да ли знате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: 100-120, тако, мислим, сад да не лупам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И идете и Ви?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви сте на свим теренима били?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сва три терена?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је. У то време је било срамота не ићи на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Чиме идете?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Са аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Докле идете?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: До, мислим да смо стали на Јахорину, до Јахорине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су били то аутобуси, јесу војни или цивилни, да ли знате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Цивилне су боје носиле, сада дал су имали регистарске ознаке војне, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се. Долазите до Јахорине?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та два аутобуса. Рекли сте два аутобуса?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Мислим да су два била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли била пуна?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Мислим да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем њих, да ли је још нешто од превозних средстава ишло?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Мислим да је ишо један камион, да ли је ишао још цип или неко возило, сад не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и кад долазите на Јахорину?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: На Јахорину остајемо да ли дан, два, не знам колко смо остали. Ту смо се одморили и одатле одлазимо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте боравили на Јахорини?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Е сад назив хотела не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислим, да ли хотел?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Викендица, кућа, то. Хотел. Шта се дешава за тај дан, два како кажете, јел се ишта дешава на Јахорини?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па ништа, мислим, то је био баш одмор војске, од тог пута јер и, ништа углавном хотел, мало околу и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неке друге војске сем вас на Јахорини?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Мислим да, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неког виђали у војном оделу?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Мислим да у том хотелу није нико, можда у другом, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било уопште на Јахорни да сте Ви неког видели, не у хотелу, мислим ту негде у близини?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па с обзиром да сам био у хотелу, нисам баш нешто околу разгледавао, тако да не сећам се да сам видео неког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали команданта за то време док сте на Јахорини?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да видео сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је он радио?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не знам, вероватно исто као и ормарао је, шта ли, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да су неки људи евентуално долазили, неки други војници, неки високи да кажем, на неке састанке или на слично нешто?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, ја нисам баш био толко присан и близак тако да не, нисам био упућен у та дешавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и онда где крећете после Јахорине?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тад крећемо пут Трнова, тада нисмо ни знали где идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Како идете, зато и хоћу да Вас питам?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Са камионима, долазимо у ноћ, смештамо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко камиона иде?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не знам тачно, пошто је, сва је војска прешла, значи колко је могло бити, не знам да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је са аутобусима?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Аутобуси су ја мислим остали на Јахорини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем камиона, да ли има још неко превозно средство?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Мислим да је била једна хладњача, коју смо возили.....у којој је била храна и те, те потребштине, пошто смо имали лоше искуство на претходном терену са храном, тако да смо возили своју храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је возио ту хладњачу?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не знам заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате ко је возио камионе?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште знате ко су били возачи у јединици?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: У јединици.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не могу да се сетим имена, људе знам из виђења, сад можда, али.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли икога можете да се сетите?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, не. Јер су се мењали, било је ту више људи, тако да није баш била нека функција да бих се сад морао баш сетити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је био неко стално као возач, да знате да је он увек само то радио?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је неко од окривљених био возач?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ја мислим да нико није био возач. Мислим да је Медић био, али он је одржавао возила.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо више Медића, само ми реците на кога мислите?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ја га знам као Зекан. Бранислав, је Бранислав.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранислав?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да. Он је био у том подазинском воду и одржавао камионе и то тако да је могуће да је он возио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И како ви идете сада до Трнова?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Идемо с тим камионима, кроз шуму.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел идете главним путем. То, то Вас питам?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не кроз шуму пошто у то време главних путева није било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Идете ноћу?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па предвече, ноћу смо, дошли смо јел ноћ је била сећам се кад смо дошли, рекли су у Трново, сместили смо се по неким кућицама, не знам ни сам и ту смо преноћили.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што сте дошли до тих кућица, јесте ли свраћали негде успут још?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте се заустављали?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ја се тога не сећам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А те кућице, где су оне биле, у самом Трнову или поред, или пре, после, да ли знате?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па после смо видели да то није значи у самом Трново већ мало дислоцирано. Ко викенд насеље.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико од прилике на удаљености, можете ли да процените то насеље, колико је било удаљено од самог Трнова?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па не могу зато што нисам враћао се у Трново преко дана, ту смо где смо, значи у Трново у викенд насеље.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте се кретали?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и то су неке викендице, и ви се смештате ту, јел тако?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада, где је командант?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Командант је исто био мало даље од нас, мислим да је исто била викендица али мало даље од нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко са њим био у тој викендици где је он боравио?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Значи, верујте ми да нисам био у тој викендици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, не знате уопште ко је с њим био?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава онда, кад идете на линију, јел идете?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ништа. Одлазимо на линију једном након пар, након неког времена, одлазимо на једну линију која је, како ми то војнички кажемо пукла, ту смо остали да ли дан, два, значи док се то везало и онда се опет враћамо у викендице и убрзо након тога опет одлазимо на другу линију где смо остали до самог краја тог терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко је по Вашој процени то времена?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Петнаест до двадесет дана скоро, ту негде сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте силазили са линије или сте стално били на линији тој другој?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Значи, стално сво то време смо били у увек смо очекивали као неку замену, буквално смо били даноноћно, значи двадесет и четири часа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте и спавали и све?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи уопште нисте силазили до викендице?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте се мењали или тако нешто?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Нисмо имали замену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то односи се само на Вас или на све остале који су на линији?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па на мене конкретно, значи одређени број људи би силазио кад би требала да дође храна, која је била врло оскудна у задње време и муниција потребна, та опрема јел те, која год, онда би се силазило један део пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли је неко од војника се мењао да је одлазио у викендице рецимо на одмор па да су други људи долазили и тако?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Мој вод конкретно није. Нико није одлазио на одмор, кажем, једини силасци су били кад би стигло допуна муниције, храна и тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био ту командир Вашег вода?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Конкретно командир тог извиђачког вода је био Вуков Александар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он с вама био ту стално?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он силазио?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Значи само по потреби кад би требало да се донесе храна, муниција и то, што се мора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колко је рецимо било то по потреби?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, кажем није било, неколико пута је значи силазио, јер би онда вероватно добио и поруку од команданта шта ли већ, углавном је он силазио и никад није дозвољавао, да пустио војску саму, да иде војник без њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када сиђе, колко се задржи, да ли знате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па сад не могу прецизирати тачно време, ал то је значи максимално сат, два, што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када сиђе, да ли знате где сиђе?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па колко је мени познато из приче, сиђе се негде, не знам, неку деоницу пута до које би могло доћи камион, дотле је било безбедно и онда се ту налазе са тим доставним возилом и ту преузимају то што треба да преузму, значи храну, муницију, шта већ треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је одлазио до викендице где је била команда?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Мени то није познато, можда и јесте, али ја не могу да, значи то ми није познато да је у команду силазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је значи долазила та храна, кажете да је долазила до неког места. Чиме је долазила, ко је довозио?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па са камионом се довезе један део пута, кажем опет доклен је било безбедно, и остало се ишло пешице на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко сиђе доле, јел?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И преузме је. Колко често је та храна довожена?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па кажем опет у задње време кад смо имали, да не кажем жешћа дејства је било и, да је по неколико дана чак прође, два, три дана, пет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без набавке?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у редовним овим условима да кажемо, пошто је имак месец дана?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тамо нема редовних услова, није било редовних услова, јер то је ратно стање, ми смо били истурени, значи малтене у полуокружењу ако не и комплетно, није било безбедно се нигде спустити сам, тако да није било редовних услова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекли сте ово, кад су биле јача дејства онда по три дана нисте добили храну, ја питам а онда друга када нису била толика та дејства, колко често?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Исто, два дана, значи није се баш сваки дан ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колко људи силази да ли знате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па углавном три, четири, зависи колико, шта се доноси, ако има више за транспорт онда крене више, углавном ту три, четири, пет људи, плафон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да треба да се сиђе и кад треба, како сте се споразумевали?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па Вуков је имао радио-везу која је радила од прилике толко колко је требало, јер су нас секли, нисмо имали, да не причам ту нашу војничку јел те, нисмо имали крипта заштиту па су нас ометали, значи тако да би то било у неким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел она функционисала, јел се могло споразумевати?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Врло лоше. Колко је мени познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приликом разговора са том везом, да ли сте користили нормалну терминологију или евентуално неке ознаке, нека имена која би била више као шифре неке или?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, пошто ја нисам имао радио-везу али у принципу се користе шифре, ради комуникације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неку коју би нам навели, рецимо шта се користило за шта?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Опет Вам кажем, нисам имао тај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ал сте војник?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па се подразумева да ипак знате. Па да ли знате неки термин да се користио иначе?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, војнички термини кад је у питању те, да не кажем скривене поруке се мењају из дана у дан, тако да зависи колико имате времена да припремите нове шифре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате и за једну шифру која се користила?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: С обзиром да ја нисам користио тад у то време, не могу да кажем ништа, ни једну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате значи уопште које су биле ни шта су означавале?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни за једну не можете нам навести. Добро. Реците ми јел знате да је била нека камера у Вашој јединици?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Знам, кад смо кретали на терен да би се то снимало. То знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је носио камеру?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Значи, име ми не значи ништа, нити ме нешто интересовало ко баш снима, пошто нисам баш нешто нарцис не волим баш нешто да се сликам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је једно исто лице носило камеру све време или ко је ухватио па је снимао?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не знам, не знам стварно, не сећам се ни лица које би снимало, а камоли дал сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да сте некад видели да неко снима?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Кажем Вам значи видео сам да снима, али тачно места, кад, где, све не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели шта снима, то кад сте видели?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Снима колону војске која одлази на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још нешто снима, да ли је долазила камера горе, на линију?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па код мене није. Бар колко се ја сећам, можда и јесте ал ја је нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате још нешто у вези те камере, јел све време она била у јединици?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Значи вероватно је, одкуд, ја не знам чија камоли дал је била ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ту на Трнову, јел исто била камера?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: ја је нисам видео, тако да не могу да причам, можда и јесте, али код мене на терен није дошла, пошто нису баш нешто камермани били расположени за таква места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате о некој касети која је из ваше јединице са тог терена са Трнова се појавила?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па ево, како сам мого да је видим, први пут шокирајући на то Б 92 је било, на радном месту, видео сам да постоји нека касета, видео сам шта се снима и штошта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте та лица која су била на том снимку препознали из Ваше јединице?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, ту се онако баш нешто штуро и видело, међутим касније на неким поновљеним снимцима сам препознао неке људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су та лица имала униформу која је одговарала униформи коју сте носили у јединици?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па јесу, у принципу, колко може да се види, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали ту ознаку Вашу карактеристичну, Шкорпиона?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: То се баш најбоље ни не види, ја то баш нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви носили ознаку негде?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да. У принципу кад смо на, на, у касарни, а ознаке на теренима се скидају и стављају се те ратне ознаке, буквално знаци за распознавање јер у рату, у војсци није баш паметно се експонирати јер никад не знате где можете запасти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какаве сте ознаке Ви имали?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: У тим, да не кажем у мирнодобским условима смо имали Шкорпион са заставом и с друге стране је био мач са заставом такође и натписом Шкорпиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каквом заставом?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Српском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете и с једне и с друге стране, шта то значи?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па на једном рамену је Шкорпион а на другом је тај као знак за пешадију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте имали неке ознаке на капама?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да, да. Имали смо Шкорпионе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шкорпионе?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то, без заставе и то. Кажете да сте препознали неке људе на том снимку, да ли се можете изјаснити које сте људе препознали?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: На том снимку сам конкретно запазио и Петрашевића, кога сам препознао. Кога сам ту још видео, пошто се углавном врло штуро видим, мислим сад знам људе али не могу да се сетим имена свих, јер слабо се види да бих сад био сигуран е то је тај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сем Петрашевића, да ли би се још за неког могли изјаснити да сте га препознали?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па кога сам још, по имену, само мало. Значи видео сам дал је тад био, овог Давидовића, њега сам препознао, сад имена. Мислим у принципу из виђења неке људе које знам, ал не могу да се сетим свима имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До овог приказивања снимка на Б92, да ли сте пре тога чули да постоји нека касета и неки снимак?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, не за такав снимак, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да се нешто спомињало у касарни о неком снимку?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите приче, рекла-казала, значи непроверене у принципу никад нисам узимао здраво за готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште чули да је некад неко спомиљао неку егзекуцију или нешто слично томе?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не. Мени то лично нико, нико није споменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви били горе на терену да ли сте Ви некад силазили по храну до тог дела где је кажете долазио камион?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, једном сам силазио али на другу страну према неком потоку, управо заједно са Вуковом, значи силазио сам с тога, ал то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате где је управо та тачка до које камион може доћи?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. Кад се Ви враћате са терена. Јел остајете комплетно колко и цела војска?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је, тако је, значи враћамо се после, управо с те тачке, с те квоте, враћамо се сви заједно ми који смо били горе, извиђачки вод и негде се пред Трново у Трново припајамо остатку екипе и без задржавања одлазимо за Јахорину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, од овде окривљених, рекли сте ми да њих познајете, јел тако, све?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Медић Слободана сте нам рекли од прилике какав је војник и неке карактеристике које сам Вас питала. Шта би могли

да кажете за друга лица, рецимо за Петрашевић Перу, колко сте га Ви познавали?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, колко сам га могло познати, тамо смо значи у касарни и проводили смо онако време неко слободно заједно и мислим колико га ја познајем као војника као човека, могу да кажем само лепе речи за њега и веома, веома високо мишљење као човеку и као војнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био одан команданту?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Апсолутно мислим да један од оданијих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Медић Александра, јел њега познајете?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Познајем човека исто, нисмо се нешто дружили, нисам нешто био близак, присан с њим, човека знам веома, веома као неког веселог и човека увек расположеног, значи као доброг момка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио јел знате у касарни?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Он је исто био са Петрешавићем у друштву команданта, значи као обезбеђење команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је он био у односу на команданта?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, с обзиром да су они одрасли заједно, мислим да су били веома блиски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он био одан као што сте рекли по Вашем мишљењу за Петрешевића?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па пазите, ја мислим да јесте јер нисам никад проводио тако време с њим да бих могао знати неке поверљивије информације и тако, ал мислим да јесте чим је био у његовом присуству значи константно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Вуков Александра сте рекли нешто кратко у вези његових задужења на терену у касарни, колко сте њега познавали?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Видите, њега знам и као командира мог вода, могу да кажем један од веома, одан војник, дисциплинован максимално, надпросечно интелигентан и човек који је увек имао своје мишљење о сваком случају о сваком догађају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он евентуално могао донети било какву наредбу а да командант то не зна?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, не. Исто као и сви остали командири чета, водова, није могао донети никакву одлуку, нит би је он донео без знања команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Медић Бранислав о њему сте нешто кратко рекли?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па да, њега знам као човека који је одржавао тамо возни парк, веома смо се мало дружили, готово никако, знам га као једног за нас у то време је био озбиљнији човек, од нас старији, тако да имао је неко своје друштво, значи нисмо се дружили нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко сте Ви година имали у том периоду када сте отишли у јединицу?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: То значи, то је било 20, 21 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви имали некакво искуство војничко пре тога, у смислу да сте?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па '93., године сам значи из средње школе одмах отишао војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, управо то Вас питам?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Републике Српске Крајине и значи ето, годину дана сам био у тој Книнској крајини, као војник, као избеглица у том крају и онда сам дошао у Западну Славонију пошто нисмо имали тамо где да живимо, дошли смо овде, нашли неки кров над главом и ту смо остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми пошто значи познајете ипак неке разне врсте војске, како би окарактерисали ову јединицу?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, јединица ко јединица, била је организованија од доброг дела војске у то време Републике Српске Крајине, зато јој је и поверено на чување државно благо. Значи ако имамо да је то ипак Нафта индустрија, да је цела држава у то време држава каква год да је живела од тог, значи тој војсци, том команданту је поверено да чува државно благо, онда мислим да та јединица је вероватно по некој заслуги за нешто добила то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А по Вашој процени обзиром на време које сте провели?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, јединица која је напредовала из дана у дан у војничком кадру, обуци и неком значи, напредовала је као јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко вршио обуку војника у том периоду?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Раније колко је мени било познато пре него што сам ја дошао у јединицу је био Вуков Александар, а после тога, после његовог, дал је то већ било '95. сам ја преузео тај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обуку?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте то обављали?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, војничка обука је у принципу сва иста, само што смо ми имали јако мало времена и радили смо мало да не кажем ван тих оквира војне обуке, значи радили смо са свим што је могуће, бојевим, од мина, експлозива, све што је бојево, значи нисмо имали времена да учимо на школским примерима имали смо убрзану обуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел та обука била свакодневна?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико времена је одузимала у току дана?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, с обзиром да сам радио само са четама, са људима из чете, значи ја нисам радио са извиђачима то је углавном њих је одрадио пре, како би ми то рекли Александар Вуков, значи ја сам радио с људима из чета и може да се ради са тридесетак људи од једном, значи ако узмемо да је било преко 250-300 људи, значи одузимало би јако пуно времена, јутарња, поподневна, зависи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одкут Ви баш то да радите?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: С обзиром да сам се бавио спортном и раније из спорта сам отишао у униформу, то је нека моја физичка спрема је у то време преовладала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте нешто рекли код истражног судије да сте држали фискултуру, јел то исто што и ова обука?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Исто, од прилике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или сматрате да је то различито?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: И фискултура и обука, са руковањем ватреног наоружања све се подразумевало под обуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да су по тим групама било по тридесет људи, јел тако?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Од прилике, дал двадесет, зависи од вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колко је цела јединица бројала?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па мислим око 250-300 људи, сад не могу, не могу да прецизирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли Ви целу јединицу обучавали, по тридесет људи?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Причам по четама, сваки дан би нека друга била, други вод, друго оделење и тако, све зависи по распореду како је ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колко се циркулаторно они понављали, значи ако данас једна та чета, када дође поново та иста на ред?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па радило се пошто су у чете биле, значи ако је једна чета на терену, то јест у обезбеђењу поља, друга одмара, и онда би та која може, која је слободна, која има време та радила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте рекли да Ваше задужење је било обезбеђење нафтних поља, одакле сада ово да Ви вршите обуку и да вршите фискултуру, кад се то појавило?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, војска као војска, мора да се припрема и психички и физички, где год била, тако, можда сам ја одскакао у том сегменту, да сам волео спорт и да сам хтео да пренесем то на остатак екипе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И од ког момента Ви крећете да то радите?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: То је већ било негде после другог терена, '95., лето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се враћали из Трнова, да ли сте чули било какву причу да постоји нека касета, да је неко нешто снимао, да су неки људи поубијани да је нешто било, било шта слично томе у тој сте јединици дуго, идете на сва три терена, остајете и после тога, то није нешто што је да кажемо неважно или пак нешто о чему се не прича, јер смо имали овде доста сведока које смо саслушали и који су нам јасно рекли да се о томе доста причало, да се то јавно приказивало по повратку у Ђелетовцима, да су сви то гледали, како је могуће да Ви ништа о томе не знате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Видите, то да ли су сви гледали и ко је гледао, вероватно ко је требао тај је видео, ја то нисам требао видети вероватно и зато нисам видео, ал нисам ни неку жељу изразио да гледам, ако уопште има нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То што нисте видели то је Ваш избор, али да нисте ништа чули а да су сви причали о томе, како је то могуће?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Видите једну ствар, реко сам и понављам приче рекла-казала, јер после рата су сви хероји, ја те приче једноставно не желим ни да чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А да ли сте те рекла-казала које не желите да чујете чули?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: О тој касети, о таквом случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, о томе?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: На који Ви типујете не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не типујем ја ништа, него само говорим о касети која постоји као таква, и снимак који је одатле, значи ја питам само из Ваше јединице, да ли сте Ви о том, а немам ја шта да типујем?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули ништа?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни после кад сте се вратили?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли уопште знате, да ли сте видели да су неки људи из јединице гледали неку касету, ту што кажете да знате да је снимана на терену ?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: У мом присуству нису гледали касету, значи можда негде у другим просторијама, можда, не желим, не могу да кажем у мојој, у мом присуству та касета није гледана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: када сте видели тај снимак, на телевизији, да ли сте после тога с неким ступили у контакт, да ли сте се чули телефоном или уживо с неким да питате шта је ово, откуд ово, први пут чујем, пошто кажете да нисте знали за то, ипак је то један драстичан догађај, да ли сте били с неким у контакту?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, с обзиром да сам живео у Новом Саду, код мене у близини нема баш људи који су у то време били, чуо сам се са Вуковом, нашта је, нашта смо прокоментарисали, каже он види се као негде силазим с брда, као шта ме брига немам везе с тим и једноставно човек нема уопште потребе да се оптерећује с тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте коментарисали догађај тај који се види на снимку, независно од Вукова и његовог силазења?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па с њим сам прокоментарисо тад после тога, чули смо се телефоном, прокоментарисали, у принципу смо делили исто мишљење, мишљење да у принципу нека неверица је била, с његове и с моје стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без обзира што сте видели људе које сте препознали?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Без обзира што смо то видели. Тако је. Јер видите то је био један велики шок кад видите тако нешто, тако да једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у ком смислу неверица?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па неверица да се тако нешто и десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али кад видите те људе који су из Ваше чете, препознајете их, видите догађај и онда?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па пазите, први коментар је био то је вероватно нека игра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Игра?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је, нека намештаљка, неко неком смешта и тако што код нас Срба није уопште редак случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А други?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете то је био први коментар?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А други?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Другог није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи задржали сте се на том. Да ли сте сем са Вуковим, још са неким чули или били у било каквој врсти контакта у вези овог догађаја?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па нисам у принципу, људи који ме знају али не из јединице су звали, који знају да сам радио у тој јединици, као еј шта је ово, шта је оно, то је таквих коментара је било, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте с неким од окривљених, сем са Вуковим се чули или видели или коментарисали на било који начин?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: После те, после те касете, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни са ким ступили у контакт. Добро. До када Ви остајете у овој јединици?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па дал је то био мај, јун.-06

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел до самог краја?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Јесте, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док нисте предали ово оружје, јел?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме га предајете?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Раздужујемо га у магацину код нашег магационера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Том Вашем?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да, да. Ту га раздужујемо, то је од прилике то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви радите после тога?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: После тога. Значи након неког времена још сам остао да живим на том подручу, селим за Нови Сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете с неким у контакту, независно са касетом уопште, да ли са неким од окривљених овде присутних остајете у контакту?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па, с времена на време бих се видео или чуо са командантом пошто је живео у Новом Саду, знали смо се срести у граду и тако причати да ли ће бити неког посла, нешто дај да се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли сте икад прокоментарисали с командантом ову касету?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите кад сам касету погледао, тад више нисам имао прилику да видим команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога нисте више га виђали?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У реду, хвала Вам. Изволите?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само пар питања господине Олујићу. Остало ми је нејасно, рекоста командант је био рањен на том другом терену.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Био је погођен, игром случаја спашен пошто га је, мало чудно, метак је погодио у бомбу, па у његов панцирни прслук. Значи бомба је ручна, метална и она му је спасла, мало смешно ал му је бомба спасла живот.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да него Ви оно рекосте у контексту приче о потреби за обезбеђењем.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па кажете не знате с које стране се пуцало, у контексту ове приче везано за команданта.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не знасе с које стране је дошао метак, ако сам ја тако.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, по свему судећи с наше стране је дошао метак. Зато што положај његовог тела у том моменту је био окренут према нашој линији и тај метак је дошао 99% с наше стране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Но добро. Тешко да би га спасило неко обезбеђење у таквим ситуацијама.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: ОК.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Оно што ме занима више, наравно и нас овде све јесте везано за Ваш положај тамо на том терену. Ви сте, Ви сте врло брзо после тог терена добили задатак да обучавате припаднике јединице Шкорпиони, дакле нека знања из те војничке области сте претпостављам имали, чим сте им држали предавања типа нагазне mine, пешадијске, против-тенковске и тако даље. Да ли се разумемо.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте имали неку командну функцију и тада на терену, командир неког оделења рецимо ако је Вуков био командир вода.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Обичан војник.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Обичан војник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате ко су Вам суседи. Ко су Вам суседне јединице на тој линији на коју држите.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да, што је мени значи са десне стране су нам држали, држали су страну Зворничани, тако смо их ословљавали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Зворничани.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је, тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је то, јединица.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Јединица војске Републике Српске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Војске Републике Српске.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је, резервни састав који је држао линију до нас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, а ово где сте ишли да увезете линију одмах по доласку на Трново, Ви рекосте пукла је линија па сте ту били пар дана.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да. Ту је била.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Које су ту јединице биле.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ту су биле јединице, али сад не могу Вам имена се сетим, углавном босанка, људи, босански војници, значи војници Републике Српске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је на овом терену са Вам било још каквих јединица из војске Републике Српске Крајине, како Ви рекосте да је ова Ваша јединица из те војске.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, мени није познато да је било тад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Можда јесте, али мени није познато.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли Вам што говоре називи Лучевик.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Како.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Називи, дакле називи које ја сад читам, Лучевик, Крагујевац, Хум, Ловћен 204 или Ловћен 304, Годиње, да ли Вам ти називи које ја сад изговарам, да ли Вам то што говори.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако што нисте чули тамо по тим теренима.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На том терену, у смислу да пробамо да вас лоцирамо на терену.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, не. Мени не значе ти називи ништа то су вероватно биле неке шифре за нешто. Али зашто бих ја као обичан војник морао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Није, то су топографски називи. Већином.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Нисам имао топографску карту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Топографски називи дакле тамо неких квота, чука, разумете.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, кажем Вам нисам имао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ево, Хум.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Никакву команду, то јест ни командир ни одељења да бих имао топографску карту, значи тако да ми није познато.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ништа, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Тужиоче изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала. Сведок је рекао да је од момента доласка у јединицу све време припадао извиђачком воду а такође је рекао да сви из тог командног састава извиђачког вода нису били на сва три терена на којима је он био. Да ли он може да нам каже ко је био командант извиђачког вода приликом његовог доласка у јединицу и на овим следећа три терена.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: На терен, ко је био на првом терену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте дошли у јединицу, ко је тада био.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да. Ја кад сам дошо, ја сам придодат јел те извиђачком воду, е сад ко је био тад командир тачно, немојте ме држати за реч, стварно не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Идемо на прву на Жељаву.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Вуков је био касније, на овом, на том према Кладуши и на овом према.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То су други и трећи терен.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. И још једно питање, рекао је сведок да приликом одласка на терен они су мењали ознаке из безбедносних и тако разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли може да нам каже, какве су онда на терену ознаке имали.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па на терену би углавном стављали на раме неке крпице у разним бојама да се можемо распознати у случају, пошто смо били веома блиски са тад непријатељском војском . Значи, то су биле крпице за распознавање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Дал сте још неке амблеме можда стављали.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не. Што се ја сећам не. Углавном на терен се не би требали носити амблеме, нису се носили, можда неко, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте сад да сте доста били близу од тих непријатељских јединица, сад сте нешто споменули. Колика је та била удаљеност, да ли знате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Све зависи, некад је било веома близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то подразумева?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па то подразумева, да се сакријеш да Вас не види. Да смо баш веома близу и кад су нас нападали и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А иначе, да кажем у тој редовној ситуацији, колко су били удаљени?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па углавном буде пар сто метара, километар, два, зависи све од терена, од услова од разно разне. Немогуће је сад то глобализовати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То подразумева последњу тачку коју Ви држите, јел тако?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Тако, тако апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на ту, посматрање, јер ви сте распоређени неко пре, неко касније, значи од последње тачке. Кажете од прилике километар?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Све зависи од услова, некад је било педесет метара, накад је било пет километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какви су то услови од којих зависи, шта то значи?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па то су углавном ти географски услови, значи непријатељ нам прилази колко може да нам приђе, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Значи што ближе. Сад у некој војничкој доктрини да не ширимо. Значи колко можете прић непријатељу толко прилазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у односу на то њихово кретање Ви кажете зависи. А ви сте стално држали ту квоту, каква је, стално, стабилно?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ми смо држали ту квоту и нисмо се, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, добро, хвала. Изволите пуномоћници?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме да ли сте имали плату за време боравка у тој јединици.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Јесмо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А колко је износила.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: У којој валути.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колко је месечно, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој сте примали?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Шалим се наравно, била су примања од, пошто смо добијали од Нафтне индустрије плату, била је нешто већа плата него што је била редовна војска Републике Српске Крајине, значи била је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика вам је била, Вама лично?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Дал је то у то време било 100-150 марака, немојте ме држати за реч, значи не знам тачно. Пошто смо примали у оним динарима неважећим, како је већ било.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је јединица Шкорпиони имала неке везе са МУП-ом Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате уопште тако нешто?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Видите, што ја знам није, никакве. У то време никакве није имала, бар што ја знам, можда, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су носили самостално значи независно од оног амблема Шкорпиони, да ли су самостално носили амблем тробојке.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не разумем ово питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без значи, дал сте само тробојку имали?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На неком месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На било ком месту?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: или изнад овог. Значи да не улази у састав амблема Шкорпиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он је рекао с једне стране да су били Шкорпиони?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, не сећам се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Кад је задуживао оружје, униформу, храну јел нешто потписивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам, одговорио је?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пред одлазак на овај терен у Трново, дал је обављен неки верски обред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Значи као по обичају, српску војску испраћа значи отац, свештеник у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ови аутобуси који су дошли, који су их довели на Јахорину рекао је да су остали на Јахорини. Да ли су све време били на Јахорини или су негде одлазили, да ли је њему познато.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па не знам како би мени било познато с обзиром да сам ја био далеко од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате тако одговарати, одговарајте јесте или није Вам познато?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Није ми познато.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Дал му је познато јел ишао командант Медић, јел ишао на Јахорину за време док су били у Трнову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате за време бораква у Трново, ал пошто је он био на линију чисто сумљам да то зна?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Мени није познато.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колко је била удаљена линија од овог викенд насеља где је била та команда, та линија, његова друга линија фронта, на којој је као провео цело време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате колка је била та удаљеност?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: То није друга линија фронта, већ прва линија фронта а колико је удаљена од тог места то стварно не могу, не могу да посведочим, не могу уопште да се оријнтишем, нисам имао карту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна. Добро?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је, само да објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У временском, зато што је пукла она прва, зато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, да разумем.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли је увек Вуков ишао са војницима да би подигао храну и где је ишао да подигне храну. Где су подизали храну прво питање а друго да ли је Вуков увек ишао са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он је то одговорио где су?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ја мислим да сам на то одговорио, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, и рекао је да ли увек, рекао је само неколко пута да је ишао?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Можда је ишао и сваки пут али ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Одговорио је?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је касније, каже да је напустио те Шкорпионе, рекао је када, а да ли је касније поново активиран, касније, крајем '90-тих година, да ли је поново одлазио у јединицу Шкорпиони.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Јесам '99-те, године, за време агресије на Србију, сам се да не кажем добровољно јавио пошто је било редовно ратно стање, било је само питање у коју ћу јединицу отићи, значи ја сам чуо да се, да се окупљају поново, јединица, у оном неком да не кажем костур јединице и јавио сам се и припојио сам се тој јединици, опет Шкорпионима и био сам неких петнаестак дана активан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је био и на терену прво Бихаћ па онда Кладуша, да ли може да нам каже које су још јединице биле са Шкорпионима на тим теренима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је уопште било неких јединица које су заједно садејствовале и да ли сте Ви видели неке јединице на тим теренима?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па с обзиром да је то били Личко ратиште, на та прва два терена углавном су били војници Републике Српске Крајине, док на трећем терену су били углавном војници Републике Српске.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је била Српска добровољачка гарда и Легија, да ли су били са вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, да ли сте видели неког од њих.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Видите, ја у то време нисам ни знао ни ко је Легија ни шта је, тако да, можда су била али ја га видео нисам.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте видели снимак на Б92, јединица на Кладушком ратишту.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: На Кладушком ратишту, не.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте видели снимак.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Нисам гледао.

НАТАША КАНДИЋ: Ви и Српска добровољачка гарда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је не, нећемо три пута исто питање, не,не?

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговарате нама, не морате се окретати, пошто већу одговарате?

НАТАША КАНДИЋ: Иако сте Ви питали, ја бих сведока још једном питала, када је сазнао за догађаје у Сребрен, у Кладуши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, не можемо два пута исто питање. Немојте молим вас ја ћу реаговати. Питање је постављено одговорио је врло јасно.

НАТАША КАНДИЋ: Па ево ја могу да га подсетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете поново. Не можете исто питање?

НАТАША КАНДИЋ: Па ја могу онда да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете друго питање, не можете?

НАТАША КАНДИЋ: Да је сведок сазнао и да га подсетим да је током суђења за Подујево 2003.године, да смо заједно разговарали и да сам му ја рекла за Сребреницу, јел тако.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Могу да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да, то је била информација коју ми је госпођа изнела, у коју ја нисам имао потребе ни да сумњам ни да верујем. Само је речено а Трново, овим речима. Ја сам питао што сте до сад радили на Трнову, она је децидно одговорила, каже не Ви већ је овако је показала према команданту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то нема никакве везе са овим?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Значи какве то сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, добро. Мислим нема никакве везе са сведоком?

НАТАША КАНДИЋ: Још једном, пошто је реко, тако да није остало јасно, шта је на крају, да је након објављеног снимка разговарао са командантом, овај са Вуковим Александром и да је Вуков рекао, ма шта га брига, он се само у пролазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је?

НАТАША КАНДИЋ: А после тога додаје и каже да су обојица имали неверицу, мислили су да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

НАТАША КАНДИЋ: Је игра да им неко смешта, па шта је, шта је тачно. Да ли је реко баш ме брига само сам у пролазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је јасно објаснио то, нећемо га поново питати јасно је објаснио, врло сам га ја детаљно то питала, нема потребе да понављамо. Можете само нешто још што нисмо питали, баш немојте иста питања које смо поставили?

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, ово је ја мислим и битно, зато што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па врло битно, зато сам га ја и питала?

НАТАША КАНДИЋ: .....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам врло детаљно га питала?

НАТАША КАНДИЋ: Каже баш ме брига шта се тамо догодило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Можете даље?

НАТАША КАНДИЋ: Он још нешто говори, и о Вукову а и говори и о сведоку Олујићу. Па ево још питање, да ли се он, да ли он хоће да каже да је са Вуковим тада први пут разговарао и да Вуков тада први пут такође преко те видео касете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо то да питамо, он је јасно рекао шта је разговарао и шта му је рекао?

НАТАША КАНДИЋ: А зашто не може питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вуков знао за касету?

НАТАША КАНДИЋ: Зашто не може питање, са којег би смо добили одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците шта је питање, немојте кроз?

НАТАША КАНДИЋ: Па ево ја питам, али сте ме прекинули судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Да али Ви кроз објашњења полазите?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли тада када разговара са Вуковим, да ли сведок има утисак да Вуков као и он, тог тренутка сазнаје за догађај у Сребреници или разговара, или има утисак да Вуков зна од раније, будући да смо ми овде чули шта Вуков каже о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да одговорите на овом питање?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Видите, с обзиром да смо се чули телефоном, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Уопште ми није деловао као особа која зна за тако нешто, међутим био је изненађен исто тако, не видим, уопште нисам приметио код њега да је он знао за тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је то.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, то је све, хвала. Хоћете браниоци да кренемо или хоћете да направимо паузу кратку па да онда наставимо.

Зависи колико ће бити питања, све зависи.Молим Вас без коментара. Немојте молим Вас Ви одмах да одговоре. Само реците јел?
АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Нећу ја ништа, него имам благу мучнину па бих молио паузу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема никаквих проблема. Петнаест минута ћемо направити паузу?

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес прекине ради паузе за одмор у трајању од 15 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави после паузе за одмор у 11,25 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Замолила бих само сведок нека уђе. Изволите. Добар дан још један пут?
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад нам је остало, питања браниоца. Изволите?
АДВ.ТРАВИЦА БРАНИСЛАВ: Нема питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите?
АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа, ја Вас молим да сведок одговори на питање, да ли је у оквиру те групе људи које је он означио као обезбеђење команданта постојала некаква команданта линија. Шта хоћу да питам, да ли је био неко шеф тог обезбеђења или командир тог.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?
АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли зна уопште о томе нешто.
СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, не, мислим да није постојала таква функција.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли сам добро разумео, да таква функција није постојала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, он мисли?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли мисли или зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Не, није, не није постојала таква функција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То знате?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: И следеће питање, да ли је њему лично неко говорио о садржини Женевске конвенције, да ли прво зна шта је Женевска конвенција, да ли је чуо, да ли зна и да ли је негде о томе било разговора у смислу едукације, везано за оно што садржина Женевске конвенције носи.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па у принципу знам шта је Женевска конвенција, чуо сам, али садржај њен не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам је неко говорио?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли, ош последње питање везано за овај сет питања. Да ли је он служио редован војни рок.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та обука коју сте Ви пружали војницима, да ли је она подразумевала између осталог да им објасните принципе, односно начела Женевске конвенције?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не. Али у сваком случају моје неко, неко моје излагање тој војсци је било увек и искључиво непријатељ се поштује ако га мислимо победити, исто тако нисам се бавио оно паролем некадашњих официра, треба дати живот за своју домовину и шта ја знам, моја је лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас мало док одговара сведок да га чујемо шта каже?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Лично неки моји ставови су били које сам преносио на војску треба натерати непријатеља да он да свој живот за своју државу, никако да ми дајемо, исто тако, строго поштовање непријатеља. Што значи и заробљеника и сваког другог, јер знате и сами, сваки нормалан човек и нормалан војник, највећа част војника је кад може да спаси неком живот а не да одузме и стим сам излази стално пред своју војску. Већина официра које сам ја познавао и од којих сам ја учио су с тим стално излазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите, још нешто имате да питате?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Имам. Сведок је рекао у једном делу свог излагања да се сећа једног случаја када је заједно са њим силазио Вуков, по нешто од тих следовања које су допремана на линију, каже да је то била нека друга страна а не она редовна где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да јесте. Добро?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли се сећа шта су тада преузимали.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, тај пут смо ишли искључиво по воду, искључиво по воду, значи тај пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: А самог Вукова ако могу да наставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Сам значи виђао кад дође на саму линију, мора проћи поред рова, виђао сам га да се није либио да носи сандук муниције да натовари и да носи, није био од оних официра е наредим ви радите ја посматрам. Значи он се није никад стављао у улогу неког официра, сад сам вишљи изнад вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите, дал имате још?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је било када према сведоковом сазнању, неко прогласио, инагурисао Вукова за заменика команданта, да је то на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Званично претпостављам да сте чули?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Управо тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Званично да је?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Или јавно објавио да је јединица упозната са тим.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не, не. Такав податак, нисам чуо и мислим да званично нигде није ни објављено тако нешто.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Сведок је помињао у датом контексту, Вуков заменик команданта. Па нека објасни за коју ситуацију он то своје сазнање о Вуку као заменику команданта везује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нашта се то односи?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите то је било, конкретан пример тај терен на који је он ишао командант га је овластио да преузме одговорност над војском која остаје на терену у Ђелетовцима, конкретно то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се ишло на Велику Кладушу, јел, то је тај терен?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Бихаћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бихаћ уствари, први терен кад он није?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је било када чуо да је, или има сазнања на било који други начин да је Вуков Александар издао наређење за целу јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао, то сам га ја питала врло слично, он је рекао да није могао да ништа он лично сам да уради у том смислу, неке одлуке?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Само се бојим да не разочарам колегу Тодоровића, па.....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Ви немате разочарати никога, само питање?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Молим Вас, само још једно питање, само још једно питање имам, кажу када су дошли у то викенд насеље да је командант био мало даље од нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: На које то нас мисли, ко је то, кога подразумева ту, да ли, да не сугеришем већ питање.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па конкретно мој вод, значи конкретно мој вод, извиђачки вод.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли то подразумева да је и Вуков онда са вама ту.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Апсолутно, Вуков је био сво време углавном, раме уз раме с нама је спавао у истој просторији, хранио се у истој просторији, све као командир наравно.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа, та одредница мало даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко то процењујете да је удаљеност?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Дакле, процена.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Видите, с обзиром да ја нисам одлазио у команду, значи пар стотина метара, сад да не бубам значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је могао Вуков Александар да нареди било шта, или има он сазнања да је тако нешто се догодило у било ком другом организационом делу јединице сем извиђачима што је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам, то сам питала?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Последње питање. Да ли је, да ли има сазнања пошто то, то није био организациони део јединице, то је било оно што се означава указивањима као обезбеђење команданта, да ли је Вуков могао било шта да наређује обезбеђењу команданта. Према његовим сазнањима.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Мислим да није, чак шта више сигуран сам да он није могао да наређује обезбеђењу.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Хвала лепо. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите, немате питања. У реду. Реците ми молим Вас од окривљених, да ли има неко питање за овде сведока. Нема питања. Имате сад питања. Ајде изволите?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се представите прво?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Адвокат Тодоровић пуномоћник оштећених. Да ли познаје лице Ђоле Шиптар и да ли је био у том извиђачком воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је о томе нешто рекао у истрази?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, значи мени име јесте познато, не Ђоле Шиптар већ само Шиптар, јел, али са сигурношћу не могу да тврдим да је то чак уопште у Шкорпионима било. Тако да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Онда Галовић, да ли зна, да ли је био у воду извиђачком.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Можда јесте, али, можда под неким надимком али презиме ми конкретно није познато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Галовић не знате, добро. Немам више. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нема нико значи од окривљених питања. Да ли имате Ви још нешто да нам кажете што Вас евентуално нисмо питали и што желите да кажете или било шта у вези самог овог догађаја и у вези самих окривљених?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Па видите, ја бих најрадије искористио ову прилику пошто ми немамо баш прилике да се чује и наша страна у медијима, у име оних људи који су часно оставили животе за, за то, за ту државу, да престане по новинама по тим гласилима такво блађење и извлачење из контекста наших речи. Ми јесмо Српска војска и ми не бежимо од тог и само да знају једну ствар, та господа која која причају о ономе, као о ратним злочинцима оваквим и онаквим, значи у сваком, у свакој јединици има људи и оваквих и онаквих, Шкорпиони нису никаква злочиначка организација, никаква паравојна формација, што ме посебно смета као човека, значи који није апсолутно ни једног јединог динара изнео из те државе, из те паравоје формације коју они тако називају, плаћеничке и ко зна већ како. Значи јако ме смета као човека и као друга тих људи који су оставили здравље, пре свега младост и животе су дали за ту државу, небитно каква је, која више не постоји. Значи то паравојно, једноставно ја бих волео да ми неко објасни шта значи војно а шта паравојно, јер је то била држава у то време, ми смо били припадници те државне службе. Ако ћемо причати о паравојскама то је сувишно, значи ко је био тад паравојна, молио бих овим путем пошто ми немамо, кажем, подвлачим немамо прилику да изађемо у јавност и да кажемо пустите нас мало. Буквално нас прозивају за нешто што нисмо урадили, што год да се деси у овој држави Шкорпиони су сад направили, значи ја у име људи, часних којих је било много верујте ми, који нису ишли у Босну, а не зна ни где је, ратовати, да би они остварили неку материјалну корист, значи ишли су као патриоте, значи у име њих ја бих замолио те наше новинаре, под наводнике наше, да престану да извлаче из контекста и да нас блате на сваком кораку јер мислим да то ми нисмо заслужили, ако је неко крив, то је овај суд надлежан да то одлучи, и то ће одлучити, немој да нас, прозивају нас пре него што смо значи и основани већ смо били злочинци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, хвала. Реците ми само још да ли тражите трошкове доласка до овде и назад?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Видите и то морам да кажем и задњи пут код истражног судије су нам обећани неки трошкови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сад одмах ће Вас исплатити истог момента, није никакав проблем.

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ми нисмо добили ништа. Значи не требају нам материјални трошкови, не треба нама од државе ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкови превоза, то?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ми смо увек се водили слоганом шта ми да дамо држави а не држава нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ово су трошкови Вашег доласка до суда и назад, на које имате право. Уколико желите трошкове ислаћени ће Вам бити сада одмах истог момента, само да кажете колико?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Ја бих волео за ове трошкове и оне трошкове који су били, који нису исплаћени најрадије да се уплате некој хуманитарној организацији, нашој деци без родитеља ако постоји таква могућност, ја се одричем у ту корист.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колко су Вам трошкови били до Београда и назад?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Значи с колима, колко може да буде, 1.000,00-1.500,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ми признајемо само јавни превоз, или аутобус или железницу или?

СВЕДОК ОЛУЈИЋ РАДОСЛАВ: Не знам, то вероватно зна неко други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок не тражи трошкове за долазак и повратак са данашњег суђења, али предлаже да ови трошкови заједно да трошковима превоза приликом доласка пред, у истражном поступку буду уплаћени на име хуманитарне организације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.Хвала Вам. Можете да идете, слободни сте. До виђења. Значи овим смо завршили за данас, пошто је за данас био планиран овај сведок. Подсетићу Вас само за сутра је Хован Дамир, за 21. је Делић Жељко, а за 22. пошто то нисте, пошто сам ја донела одлуку за 21., да се саслуша још један сведок, али нисте добили писмено обавештење јер је био кратак период је Мирило Јован 22.06., све са почетком у 09,30 часова.Не, не, ми смо четири дана заказали за ово суђење прошли пут, четири дана. Али сам ја вама доставила за три дана који ће сведоци бити а за четврти нисам јер сам оставила слободан да одлучимо који ће бити сведок за овај четврти дан, сад смо одлучити па вам сад то саопштавам. Толико. Хвала Вам.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се данашњи главни претрес одложи, следећи се заказује за:

- 20.06.2006.године у 09,30 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћу вам на крају ове серије за све даље датуме. Хвала.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА